

Το «Στρατόπεδο του Καλού» προετοιμάζεται για τον Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο

Mohamed El Bachir

Εισαγωγικά

Με την ολοκλήρωση της συνόδου κορυφής της Βορειοατλαντικής Συμμαχίας στις 30 Ιουνίου 2022 στη Μαδρίτη, ο Γάλλος πρόεδρος Ε. Μακρόν παραχώρησε συνέντευξη Τύπου στην οποία **επικύρωσε το στρατηγικό όραμα των Ηνωμένων Πολιτειών που ορίστηκε στις 25 Μαΐου 2022** από τον Αμερικανό υπουργό Εξωτερικών Άντονι Μπλίνκεν στο Πανεπιστήμιο Georgetown(1). Καταγγέλλοντας τη Ρωσία για την «επιναφορά του πολέμου στην Ευρώπη», **ο Macron φαίνεται να αγνοεί ότι το 1999, το NATO, χωρίς την έγκριση του ΟΗΕ, πρωτοστάτησε στον πόλεμο εναντίον του κυρίαρχου κράτους της Γιουγκοσλαβίας. Αυτή η παράβλεψη του του επιτρέπει να δηλώνει χωρίς ενδοιασμό ότι «η Γαλλία, οι σύμμαχοί της και οι Ευρωπαίοι εταίροι της έχουν μόνο μία πλευρά να συνταχθούν: αυτή της ειρήνης, της δημοκρατίας και του σεβασμού του διεθνούς δικαίου»(2).**

Με τον όρο σύμμαχοι, εννοούμε τις Ηνωμένες Πολιτείες και την δύναμη κατοχής στην Παλαιστίνη. Μετά τον «άξονα του κακού» του Τζόρτζ Μπους, ας περάσουμε λοιπόν στο «στρατόπεδο του καλού» του Εμανουέλ Μακρόν... Ειρήνη;... Σεβασμός στο διεθνές δίκαιο;

Και η τρομοκρατία;

Είναι εύκολο να αποδείξει κανείς το αντίθετο από αυτό που λέει ο Μακρόν. Αρκεί να κάνουμε ένα «ταξίδι» στο παρελθόν. **Πράγματι, το έργο που έχει επιτελέσει από το 1979 ο ανώτατος ηγέτης του NATO και οι σύμμαχοί του - από το Αφγανιστάν μέχρι την Υεμένη, μέσω του Ιράκ, της Συρίας, του Λιβάνου, για να μην ξεχάσουμε τη Σομαλία, το Σουδάν, τη Λιβύη... - απεικονίζει ένα άλλο πρόσωπο της Δύσης. Ένα έργο στο οποίο η τρομοκρατία υπό τη σημαία του μουσουλμανικού φονταμενταλισμού, με επικεφαλής τον ουαχαμπισμό, έπαιξε και συνεχίζει να παίζει διπλό ρόλο:**

1°) Ένα ιδεολογικό και στρατιωτικό εργαλείο στην υπηρεσία του NATO για την αποσταθεροποίηση και τη διάλυση των χωρών που ξεφεύγουν από τον δυτικό έλεγχο. Η περίπτωση του Αφγανιστάν αποτελεί, από την άποψη αυτή, ένα ιστορικό παράδειγμα...

2°) Ένα δυνητικό εχθρό που δικαιολογεί μια στρατιωτική επέμβαση των χωρών της δύσης, στο όνομα της δήθεν ευθύνης τους περί προστασίας, με ή χωρίς την έγκριση του ΟΗΕ. Παράδειγμα: Οργάνωση του Ισλαμικού Κράτους (OIS) στο Ιράκ.

Δύο ημερομηνίες αποτυπώνουν αυτόν τον διττό ρόλο.

- **17 Ιουλίου 1973.** Ανατροπή του Αφγανού βασιλιά Zaher και της φεουδαρχικής τάξης από προοδευτικές αφγανικές δυνάμεις και ανακήρυξη της πρώτης Αφγανικής Δημοκρατίας. 27 Σεπτεμβρίου 1996, ο πρόεδρος Najibullah κατέφυγε στις υπηρεσίες του ΟΗΕ στην Καμπούλ, οι οποίες είχαν καταληφθεί από τους Ταλιμπάν, και φυλακίστηκε από αυτούς, εκτελέστηκε και απαγχονίστηκε σε έναν φανοστάτη. Ποιος είναι ο σκοπός αυτού του «κόλπου»;

- **11 Σεπτεμβρίου 2001.** Είναι περιττό να υπενθυμίσουμε αυτή την ημερομηνία: με τις επιθέσεις στους δίδυμους πύργους του Παγκόσμιου Κέντρου Εμπορίου. Νομιμοποίηση της επέμβασης του NATO στο Αφγανιστάν, της καταστροφής του Ιράκ το 2003...

Όσον αφορά το πρώτο σημείο, δεν χρειάζεται ιστορική έρευνα, η συνέντευξη που παραχώρησε στο εβδομαδιαίο περιοδικό *Nouvel Observateur* με ημερομηνία 15 Ιανουαρίου 1998 (3) ο πρώην σύμβουλος του προέδρου των ΗΠΑ Jimmy Carter, ο Zbigniew Brzezinski, αρκεί για να εξηγήσει ότι **η εργαλειοποίηση του μουσουλμανικού φονταμενταλισμού χρησίμευσε για την καταπολέμηση των προοδευτικών δυνάμεων στον αραβικό κόσμο και τη ΕΣΣΔ.**

Πράγματι, στο ερώτημα :

«Όταν οι Σοβιετικοί δικαιολόγησαν την επέμβασή τους [24/12/1979] ισχυριζόμενοι ότι σκόπευαν να πολεμήσουν ενάντια στη μυστική ανάμειξη των ΗΠΑ στο Αφγανιστάν, κανείς δεν τους πίστεψε. Ωστόσο, υπήρχε κάποια αλήθεια σε αυτό. Δεν μετανιώνετε για τίποτα σήμερα;».

Η απάντηση του Brzezinski υπήρξε κατηγορηματική:

«Για ποιο λόγο να μετανιώσω; Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να παρασύρει τους Ρώσους στην παγίδα του Αφγανιστάν... Τι είναι πιο σημαντικό στην ιστορία του κόσμου; Οι Ταλιμπάν ή η κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης; Μερικοί ισλαμιστές εξτρεμιστές ή η απελευθέρωση της Κεντρικής Ευρώπης και το τέλος του Ψυχρού Πολέμου;[3].

Το οποίο μας φέρνει στο δεύτερο σημείο. Και είναι ο Bandar Ben Sultan, ο γενικός γραμματέας του Συμβουλίου Εθνικής Ασφάλειας της Σαουδικής Αραβίας και στη συνέχεια επικεφαλής των μυστικών υπηρεσιών (2005-2012), ο οποίος μας διαβεβαιώνει για το ρόλο του, ότι **ήταν ο επόπτης των ισλαμιστών εξτρεμιστών**: «Εμείς δημιουργήσαμε αυτό το κίνημα και μπορούμε να το ελέγξουμε. Δεν είναι τόσο ότι δεν θέλουμε οι σαλαφιστές να ρίχνουν βόμβες, αλλά σε ποιον τις ρίχνουν, στη Χεζμπολάχ, στον Moqtada al-Sadr, στο Ιράν και στους Σύρους, αν συνεχίσουν να συνεργάζονται με τη Χεζμπολάχ και το Ιράν"(4).

Μια άποψη που συμμερίζεται πλήρως ο πρώην υπουργός Παιδείας του Ισραήλ Neftali Bennet, δηλώνοντας χωρίς περιστροφές: «Το Daech (ISIS) είναι ένα μεγάλο πρόβλημα, αλλά ωστόσο παραμένει ως τέτοιο σε επίπεδο τακτικής. Δεν είμαστε διατεθειμένοι να θυσιάσουμε το στρατηγικό συμφέρον να αποτρέψουμε τη δημιουργία μιας ιρανικής αυτοκρατορίας που θα εκτείνεται από την Τεχεράνη μέχρι τη Μεσόγειο Θάλασσα προκειμένου να επιλύσουμε ένα πρόβλημα τακτικής φύσεως»(5).

Η πορεία προς έναν τρίτο παγκόσμιο πόλεμο;

Επομένως, η κατάρρευση της ΕΣΣΔ ήταν απλώς ένα βήμα προς την «απελευθέρωση» της ανθρωπότητας, ωστόσο κάτω από τη σημαία της Δύσης. Και το ίδιο που χρησίμευσε καλά στο Αφγανιστάν χρησιμοποιήθηκε και συνεχίζει να χρησιμοποιείται και αλλού. Στο άρθρο με ημερομηνία 14 Ιανουαρίου 2016, με τίτλο: «Συρία: Το επίκεντρο του αγώνα κατά της τρομοκρατίας ή το επίκεντρο μιας παγκόσμιας στρατιωτικής αντιπαράθεσης»(6) , ο συγγραφέας επισημαίνει τους γεωστρατηγικούς στόχους που επιδιώκει η Δύση υπό τον μανδύα των Ηνωμένων Πολιτειών και του κράτους του Ισραήλ.

«Να παραμείνει ο απόλυτος κυρίαρχος της οικονομικής παγκοσμιοποίησης υπό την ηγεμονία του νεοφιλελευθερισμού. Μια τέτοια κυριαρχία είναι δυνατή μόνο υπό τρεις προϋποθέσεις.

1°) την καταστροφή ή αποδυνάμωση των εθνικών κρατών, τα οποία μπορούν να διεκδικήσουν πλήρη εθνική κυριαρχία, ταυτόσημη με τη χειραφέτηση.

2°) τον έλεγχο των πόρων του υπεδάφους, συμπεριλαμβανομένων των υδρογονανθράκων.

3^ο) την «ανάσχεση» περιφερειακών ή παγκόσμιων δυνάμεων, όπως η Κίνα, η Ρωσία και το Ιράν».

Τα τρία προαναφερθέντα σημεία απορρέουν από τα γεωστρατηγικά διακυβεύματα που όρισε ο ανώτατος ισραηλινός αξιωματούχος των εξωτερικών υποθέσεων Oded Yonon το 1982 και ο Zbigniew Brzezinski το 1997.

Για τον Oded Yonon: «...η αποδιάρθρωση της Συρίας και του Ιράκ σε εθνικά ή θρησκευτικά ομοιογενείς επαρχίες, όπως στον Λίβανο, αποτελεί μακροπρόθεσμα τον πρωταρχικό στόχο του Ισραήλ στο ανατολικό του μέτωπο- βραχυπρόθεσμα, ο στόχος είναι η στρατιωτική διάλυση αυτών των κρατών... »(7).

Για τον Zbigniew Brzezinski, η Ευρασία είναι το γεωστρατηγικό κέντρο, διότι «τα τρία τέταρτα των γνωστών ενεργειακών πόρων είναι συγκεντρωμένα εκεί... Η Ευρασία παραμένει, επομένως, η σκακιέρα στην οποία διεξάγεται ο αγώνας για την παγκόσμια πρωτοκαθεδρία... Οι γεωστρατηγικές συνέπειες αυτής της κατάστασης για τις Ηνωμένες Πολιτείες είναι σαφείς: η Αμερική είναι πολύ μακριά για να καταλάβει κυρίαρχη θέση σε αυτό το τμήμα της Ευρασίας, αλλά πολύ ισχυρή για να μην εμπλακεί σε αυτό...». Και για να υπογραμμίσει αυτά τα επίκαιρα γεωστρατηγικά διακυβεύματα, προσθέτει: «Τα κράτη που αξίζουν κάθε δυνατή υποστήριξη από τις Ηνωμένες Πολιτείες είναι **το Αζερμπαϊτζάν, το Ουζμπεκιστάν και η Ουκρανία**, διότι και τα τρία αποτελούν γεωπολιτικούς άξονες»(8).

Η παραπάνω δήλωση βοηθά στην κατανόηση της δήλωσης του Γενικού Γραμματέα του NATO Jens Stoltenberg ότι «προετοιμαζόμαστε για μια αντιπαράθεση με τη Ρωσία από το 2014»(9) :

«Το στρατόπεδο της ειρήνης δεν έκανε τίποτα για να γλιτώσει ο ουκρανικός λαός από τον πόλεμο. Αντιθέτως...»

Αντίστοιχα, στη Μέση Ανατολή, ο αδιάκοπος εποικισμός της Παλαιστίνης χωρίς να λαμβάνεται υπόψη κανένα ψήφισμα του ΟΗΕ έχει μόνο έναν στόχο: να εδραιώσει την κυριαρχία της σιωνιστικής οντότητας στην περιοχή όπου λαμβάνει χώρα η δεύτερη πλευρά της παγκόσμιας αντιπαράθεσης, δηλαδή: «η πάλη μεταξύ δύο γεωπολιτικών αξόνων: εκείνου που υπερασπίζεται την αμερικανοϊσραηλινή, σαουδαραβική και τουρκική υπεροχή στη Μέση Ανατολή από τη μία πλευρά και εκείνου που αμφισβητεί αυτή την υπεροχή και που σήμερα περιλαμβάνει το Ιράν, τη Ρωσία, την Κίνα, το Συριακό κράτος και τη λιβανέζικη Χεζμπολάχ και τους συμμάχους της που συστρατεύονται προερχόμενοι από όλες τις εθνότητες του Λιβάνου. Πρόκειται για μια τιτάνια μάχη»(10). Και ας μην υπάρχει καμία παρανόηση: η πλήρης κυριαρχία του παλαιστινιακού λαού, όπως και του λαού της Υεμένης, αποτελεί μέρος αυτής της τιτάνιας μάχης.

Παραπομπές:

- (1) <https://legrandcontinent.eu/2022/05/28/la-doctrine-chinoise-de-ladministration-biden>
- (2) <https://cl.ambafrance.org/Sommet-de-l-OTAN-Madrid-2022-Conference-de-presse-du-President-de-la-Republique>
- (3) <http://thenation.s3.amazonaws.com/la-nouvel-observateur-brzezinski.pdf>
- (4) <http://questionscritiques.free.fr/Seymour-Hersh/Etats-Unis-Proche-Orient-redirectio>
- (5) <https://www.lorientlejour.com/nouvel-avertissement>
- (6) <https://www.legrandsoir.info/syrie-foyer-de-la-lutte-contre-le-terrorisme-ou-foyer-d-une-confrontation-militaire-mondiale>

- (7) <https://www.renenaba.com/revue-detude-palestiniennes-n-14-fevrier-1982>
- (8) Zbigniew Brzezinski : « Le grand échiquier », Bayard Editions, 1997. p. 59, 61, 193 et 194.
- (9) <https://french.almanar.com.lb/2368170>
- (10) Michel Rimbaud, « Tempête sur le Grand Moyen-Orient ». Ellipses. 2015. p.556.

Σεισάχθεια